

По заповѣдь на Поппея разтикаха тълпата, която обикаляше съ глъчъ и груби рѣмжения кръстоветѣ, и ѝ сложиха носилката близу до тѣхъ. Предъ срѣдния кръстъ бѣше паднала прималѣла една жена еврейка, а две други, съ лица облѣни въ сълзи, съ счепкани отъ скръбъ и отчаяние рѣще, гледаха мъченика, комуто изъ ранитѣ на рѣцетѣ и нозетѣ течеха червени кървави струи.

Поппея мълчаливо впи скръбни погледи къмъ страдалното лице на Христа по чиито благи чѣрти се четѣха ужаснитѣ мъжки на разпятието.

И съ бузи, облѣни въ сълзи, заедно съ другитѣ жени гледаше разпнатия. Бедната Поппея се силѣше да срещне поне веднажъ погледа му, въ който въпрѣки неописуемитѣ тѣлесни страдания, свѣтѣха презъ мрѣжата на скръбъта зари отъ благодать и кротость. Но очитѣ на Христа, устремени тихо въ плачещата му майка, нито веднажъ не погледнаха къмъ Поппея.

Неочаквано тихиятъ погледъ на Христа се дигна отъ майка му и се спрѣ върху римлянката. И очитѣ на римлянката и на Исуса се срещнаха. И нѣколко мига той я гледа, съ таково добро, скръбно, дълбоко изражение . . . И веднага отъ силата на тоя погледъ, който прониза като небесна искра цѣлото ѝ сщество, тя почувствува едно дълбоко и общо сътресение, и нѣщо ново, сладко, бодро изпълни душата ѝ и тѣлото . . .

Пилатъ чакаше върху горното стѣпало на мраморнитѣ стълби на палата си своята разслабена дъщеря, предизвестенъ вече за нея, изпълненъ съ тревога и очудване, защото целъта на посещението ѝ му бѣше непозната.